

[Inger Merete Nordentoft.]

alt fald umuligt efter dette at parallelisere. Endelig mener den højtærede undervisningsminister åbenbart, at fordi jeg selv har været ude i storme, skal det være mig nægtet i fremtiden at tage del i offentlige debatter. Jeg skal hertil sige, at det er desværre ikke mig, der har rejst aktionen mod Kaalund-Jørgensen. Jeg har heller ikke taget del i den. Denne aktion har været ført aldeles udmærket af de ansvarlige lærerorganisationer. Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at Danmarks Lærerforening stod bagved aktionen i Ranum. Jeg har derimod sagt, at det er ikke blot seminarieeleverne, der har demonstreret og vist, at de ikke ønsker samarbejde med den nuværende statsskolekonsulent, men det er også Danmarks Lærerforening og de øvrige ansvarlige lærerorganisationer. Jeg synes, det havde været naturligt, om den højtærede undervisningsminister havde vendt sig mod disse store organisationer i stedet for at vende sig mod de unge seminarielever.

Den højtærede undervisningsminister prøver at fremstille det, som om det er „Land og Folk“, der har ophidset seminarieeleverne til denne aktion, og så må det vel også være „Land og Folk“, der har ophidset Danmarks Lærerforening, Seminarielærerforeningen og de øvrige store lærerorganisationer til deres holdning. Det er uhyre ærefuldt for „Land og Folk“, at denne indflydelse tillægges det, og vi vil ikke på nogen måde give affald på vor del af æren, men jeg tror nu alligevel, at den højtærede undervisningsminister har været lidt for venlig mod mit parti og mit blad i denne sag. Jeg ved ikke, hvem der har rejst denne aktion, men ministeren udtalte, at han ved, hvilke kræfter der står bagved det hele. Jeg ville være særdeles glad, hvis det måtte blive tilkendegivet overfor offentligheden, hvilke kræfter der står bagved aktionen. Jeg har kun haft de kilder, som offentligheden i al almindelighed har, nemlig dagspressen, hvoraf „Politiken“, der var så heldig at have en referent på stedet, har bragt det fyldigste referat. Jeg finder, det er rigtigt, at befolkningen får de oplysninger, der foreligger i denne sag. Det er nu engang sådan, at man indenfor skolen i højere grad end indenfor andre områder af samfundet må bygge på et personligt tillidsforhold. Det har man erkendt i tilsynsloven, man har erkendt det i den tidligere § 33, den nye § 42, og jeg synes, det var rigtigt, hvis man også erkendte det i sagen mod statsskolekonsulent Kaalund-Jørgensen.

Nu understregede den højtærede undervisningsminister meget stærkt, at så længe

der kun rejstes klage over statsskolekonsulent Kaalund-Jørgensen på det grundlag, der havde været fremme for tjenestemandsdømstolen, kunne ministeriet ikke skride ind. Jeg ved, at der overfor den højtærede undervisningsminister nu er rejst en ny klage over statsskolekonsulent Kaalund-Jørgensen, idet seminarieelevernes landsråd fornylig blev indkaldt af statsskolekonsulenten, der udtalte sin interesse for et positivt samarbejde med landsrådet og lovede, at det skulle få en repræsentant i studiefonden og én repræsentant i det stående seminarieudvalg, altså i virkeligheden en reel anerkendelse med den deraf følgende økonomiske statsstøtte. Da de tre repræsentanter for landsrådet, der var indkaldt, svarede, at de selvfølgelig ville være taknemlige for enhver form for anerkendelse, fik de det svar af statsskolekonsulenten, at enhver imødekommenhed fra hans side naturligvis var betinget af ønsket om, at man ikke gik rundt med en dolk i ærmet, men at de nuværende tilstande holdt op. Dette kalder jeg for embedsmisbrug, og jeg vil gerne spørge, om den højtærede undervisningsminister har taget stilling til denne sag, som jeg ved er indbragt for ham, en sag, som jeg ved var forebragt undervisningsministeren, før ministeren drog til Ranum.

Evald Christensen: Jeg må sige til det ærede medlem hr. Hauberg — for at få det berigtiget på rette sted —, at jeg har ikke sagt i går, at nu var der ikke forældreråd ved mere end 1 pct. af skolerne indenfor folkeskolen. Jeg sagde, at efter den sidste oplysning om dette er der forældreråd ved ca. 10 pct. af folkeskolens skoler. I går understregede jeg så stærkt, som jeg kunne, forældrenes ansvar overfor skolen, og dermed mente jeg selvfølgelig også, at der må gives forældrene, hjemmene, så stor indflydelse på styrelsen af og tilsynet med skolen som muligt — her tænker jeg på og ønsker særligt, at skolenevnene kunne blive almindelige. Om det er muligt at få gjort nævnene obligatoriske, ved jeg ikke, men vi må dog vogte os for at gøre hjemmenes indflydelse mindre end hidtil, for det ville være et tilbageskridt. Hvad der for mig er noget helt afgørende, er, at forældrene får mere og ikke mindre indflydelse på vor folkeskole, og jeg synes også godt, jeg kan nævne, at det må være i nøje samklang med et reelt folkestyre, at forældrene får mere indflydelse.

Angående Stige-sagen og sagen fra Ranum seminarium må jeg sige, at jeg må tilslutte mig, hvad den højtærede undervisnings-